

Cesta

5
2013

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 12 Kč

Modlitba	3
Pro Tebe	3
Proč se říká, že... ..	4
Rok pod nebem	5
Nové kapky humoru	6
Rozpočítadlo	7
Bratr Jan Paleček	8
Doma	10
Bohatá mateřština	11
Střípky moudrosti	12
Koho se zeptat?	13
Soutěž o tři knihy	14
Písnička - Pomoz mi, můj Pane	15
Vaše obrázky	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 102
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Úřad Ústřední rady CČSH, Praha.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Ve Žlábku 1800/77 - Hala A7
 Praha 9 - Horní Počernice, tel.: 234 092 811
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, prostřednictvím redakce.
 Ilustrace: H. Rokytová, V. Bláha a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
děkujeme ti za naše maminky,
za všechnu jejich lásku a trpělivost s námi.

Prosíme, ochraňuj děti,
které svou maminku nemají
nebo se o ně nemůže starat.

Amen.

Pro Tebe

Na Tebe hodí se
jen jedno slovíčko.
Něha to slovo je,
má milá mamičko.

Všem lásku rozdáváš,
moudrost a jistotu.
Díky Ti, maminko,
za Tvoji dobrotu.

Jitka Vestfálová (Landová)

15. Je zlá jako Jezábel

Po smrti krále Šalomouna nastaly pro Izrael špatné časy – další králové od Hospodina odpadli a země byla rozdělena na severní a jižní část, které proti sobě vedly boje. Jedním z izraelských králů byl i Achab a jak se píše v Bibli, „dopouštěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, více než všichni, kdo byli před ním“ (1 Kr 16,30). Mimo jiné se oženil se sidónskou princeznou Jezábelou a začal se klanět cizímu bohu Baalovi. Z rozkazu Jezábel byli pronásledováni a zabiti všichni Hospodinovi proroci, jen Elijáš unikl.

O tom, jakou povahu Jezábel měla, vypovídá příběh o Nábotově vinici (1 Kr 21. kap.). Jednoho dne zatoužil Achab po vinici, která patřila muži jménem Nábót. Král si z ní chtěl zřídit zelinářskou zahradu, protože ležela blízko jeho domu. Nabízela za ni

Nábótovi peníze nebo jinou vinici, on však dědictví po svých předcích nechtěl za žádnou cenu prodat. Achab z toho byl rozmrzelý. Když se s tím svěřil večer své ženě, pohotově našla řešení: „Neboj se,“ řekla, „všechno zařídím. Teď ukážeš svou královskou moc nad Izraelem!“ Lstí zařídila, aby byl Nábót postaven do čela lidu a vzápětí lživě obviněn ze zrady a ukamenován. Když se to stalo, Achab si jeho vinici přivlastnil.

Prorok Elijáš za to Achaba ostře pokáral a předpověděl, že jeho i Jezábelu čeká tvrdý trest. Achab alespoň svého činu litoval, Jezábel však nikoliv. Byla lstivá a nemilosrdná až do své smrti. Ta ovšem byla krutá stejně jako tato žena – tak jak řekl Elijáš – Jezábel vyhodili z okna, koně ji ušlapali a psi roztrhali na kusy a sežrali (2 Kr 9,29-37).

Řekne-li tedy někdo o nějaké ženě, že je jako Jezábel, rozhodně to nelze považovat za lichotku.

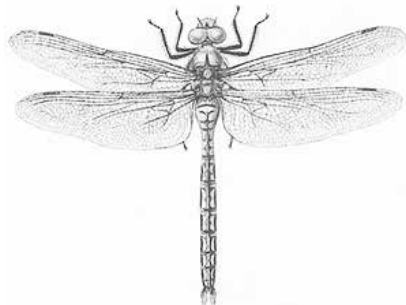
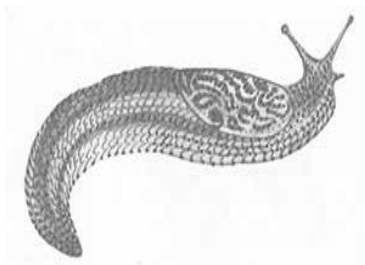
Jana Krajčířiková

Slimák

Potkám-li vás někdy, víte,
možná, že se podivíte,
že vypadám celý
jako zrezavělý.

V trávě, v písku u studánky,
všude nechám bílé blanky,
když se tiše šinu
cestou přes pěšinu.

Vážka

Vážka s třpytivými křídly
ráda u potoka bydlí.
Nad modravou tůň
tančí na výsluní.

Sítina se k vodě sklání,
vážka usedá si na ni.
Sedne, pohoupá se
a už tančí zase!

Čmelák

Letí čmelák do jetele,
pobzukuje rozmrzele:
Nejsem nějak zdravý!
rád bych trochu šťávy.

V jeteli mu dají rádi,
čmelák si tu život sladí.
To se mu to léčí!
Však mu také svědčí!

Rosa

„Víš někdo, odkud se bere rosa?“ ptá se učitel v hodině přírodopisu. Třída usilovně přemýšlí. Honza má konečně jasno: „Možná, že se země, protože se tak rychle otáčí, přitom potí.“

Dokonalé utajení

V ředitelně školy zvoní telefon, ředitel jej zvedne a nějaký hlas volá: „Chtěl bych omluvit žáka Viléma Nováčka ze šesté A, je nemocný.“ – „S kým, prosím, hovořím?“ – Odpověď: „S mým otcem.“

Záhada

„Sardinky mají rádi nejenom lidé,“ vysvětluje učitel v hodině přírodopisu. „Existují i velké ryby, které se živí výlučně sardinami.“ – „Ale jak si otevírají ty konzervy?“ ptá se udiveně Anežka.

Vnitřní hlas

„Co se tím míní, když se hovoří o vnitřním hlase člověka?“ ptá se učitel. – „Asi kručení v žaludku,“ míní Ludva.

Marné

„Proč jsi dnes tak smutný?“ ptá se cestou do školy malý Petřík svého spolužáka Ondry. – „Zaběhl se mi pes a už se nevrátil.“ – „Tak to musíte dát oznámení do novin.“ – „To je marné, náš pes neumí číst.“

Nevinen

Farář potká Toníkova otce a stěžuje si mu: „Váš syn se v poslední době chová v hodinách náboženství drze. Když jsem se ho ptal, kdo napsal List Korintským, odpověděl: Já ne!“ – „Drzý možná je,“ připouští otec, „ale nelže. Když říkal, že ten List Korintským nenapsal, tak si můžete být jist, že to on opravdu nebyl.“

Vjezd do Jeruzaléma

Pepík vypráví příběh o Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma na Květnou

neděli a končí jej takto: „Lidé prostírali své pláště na cestu, stlali na ně ratolesti stromů a volali: Zuzana na výsostech.“

Velká pomoc

„Já žasnu, že jeden člověk může udělat v domácím úkolu tolik chyb jako ty,“ praví učitel Jeníkovi. – „Jeden člověk to opravdu sám nedokáže,“ říká na to Jeník. „Mně pomáhal tatínek.“

Přetížená

Malá Žofinka se ráno rozpláče: „Já už do školy nepůjdu. Vždycky, když paní učitelka něco neví, tak se ptá mě.“

Abšalóm

V hodině náboženství se děti dovídají o Abšalómovi, neposlušném synu krále Davida, který povstal proti svému otci. Rozhodující bitvu Abšalóm prohrál a na útěku byl proboden třemi kopími, když uvázl svými dlouhými vlasy na větvi dubu. Bratr farář se nakonec ptá: „Jaké poučení z tohoto příběhu vyplývá?“ – Tomášek se hlásí: „Že máme chodit včas ke kadeřníkovi.“

Z knihy R. Abelna a G. Gessnera „Tu učitel žasne a farář se diví“

přeložil Zdeněk Svoboda

Da staunt der Lehrer und der Pharrer wundert sich

©St. Benno-Verlag Leipzig, www.st-benno.de, ISBN 978-3-7462-2938-6

ROZPOČITADLO

***Smrky, lípy, habry, buky –
viděl jsem lézt na ně kluky,
borovice, jasan, klen –
a ty musíš z kola ven.***

Zdeněk Svoboda

7. Paleček pokáral kněžský přepych

Bratr Paleček neměl rád kněží a kanovníků od sv. Víta, kteří chodili v nádherných šatech a v zlatohlavu. Kristus Pán byl chudý – říkal – a učil své učedníky, že mají všechno rozdati a následovati ho v chudobě. Paleček měl rád kazatele prosté a tiché, kteří nejezdili v kočárech, ale chodili mezi lid obecný a dávali mu dobrý příklad střídmostí a prací.

Jednou přišli ke králi Jiřímu ti bohatí kanovníci pražští. Přišli ve svých hermelínových oděvech, které vypadaly, jako by měkké kožíšky naruby obrátil. Když právě před králem stáli a jemu své žádosti přednášeli, nahodil se

k tomu bratr Paleček. Toho, který ke králi mluvil za všechny, zatahal za čapličky na šatech a zvolal vesele: „Hora, hora, naši páni už kožichy naruby obrátili, ač ještě masopust není!“

Ten, který ke králi mluvil, byl tím uražen a řekl králi: „Prosíme, ať nám dá pokoj ten dobrý muž.“

Tu se král zamrzl také na Palečka a řekl: „Bratře Palečku, proč ty nenecháš s pokojem pánů kněží?“

„Aj? Aj?“ podivil se Paleček. „A co jsou to, bratře králi, skutečně kněží? Prosím tě, nechť se mi nediví; já jsem myslil, že jsou to masopustní maškarády, neboť lidé o masopustě kožichy tak převracejí.“

Bratr Paleček ani husitskému arcibiskupu Rokycanovi neodpustil, když se mu něco nelíbilo.

8. Paleček poučil bohatého zemana

Když se bratr Paleček toulával po venkově, tam pomáhal takovým lidem, kteří byli chudí nebo nespravedlivě trpěli. Šel po vesnici a viděl třeba chudé lidi, jak pánům dříví štípají, střechy pošívají, kamení na stavbu osekávají, a tu on hned dal se s nimi do práce a pomáhal jim. Což oni rádi přijali. Nebo viděl takové chudáky, jak své tvrdé pole okopávají nebo obilí vážou. Ani tu bratr Paleček nenil a dával se s nimi do práce, aby jim nadlehčil. Ale když bylo poledne a čas k obědu, rozhlédl se, kde viděl veliké stavení a kde bydlil bohatý sedlák nebo zeman nebo panský šafář, a šel k němu na oběd.

Jednou zas tak pracoval u chudého člověka a šel k bohatému zemanovi na oběd. A zeman mu řekl: „Bratře Palečku, však tys u nás nepracoval a jdeš k nám jíst. Jdi si jíst, kdes pracoval.“ Paleček mu odpověděl: „Víš-li co, bratře, když ty budeš tak nuzný a chudý jako tamten, já i tobě budu pomáhati. A když on bude tak bohatý zeman jako ty, tedy půjdu k němu na oběd.“

A zeman to pochopil a od té doby vítal Palečka u sebe rád, a kdykoli přišel, dal mu dobrý oběd.

Jan Herben
(pokračování příště)

Kvítíš ve váze

Milé kvítí,
děkuji ti,
že svá vůně v pokoji
srdce sladce opečí.

Verše Zdeněk Svoboda
Písmo a ilustrace Lumír Čmerda

Dostala se mi do rukou zajímavá knížka s názvem Vtipná čeština. Napsal ji vynikající znalec naší mateřštiny František Jílek. Z ní je vybráno několik ukázek.

Zvláštní věty:

Zapírat nechci, zaper si to sám.

Náš dědeček je rytíř; on má brnění v nohou.

Co je horší: žení-li se čerti, nebo čertí-li se ženy?

Jak si zapamatovat Smetanovy opery:

Za dnů Braniborů v Čechách řekla Libuše Dvěma vdovám Tajemství, že Prodaná nevěsta dala pod Čertovou stěnou Daliborovi Hubičku.

**Slova a věty, které znějí stejně od-
předu i odzadu:**

lapal, ležel, mísím, nepotopen

Žáku, oko ukaž! Dar mám rád. Lososa maso sol!

Jazykolamy:

Pokopete-li vy mi to pole, nebo nepokopete-li vy mi to pole. Náš táta má neolemovanou čepici. Neolemuje-li mu ji Julie, olemuji mu ji sám.

Před potokem pět kopek konopí, za potokem pět kopek konopí.

Peníze

Jeden bohatý muž myslel i při umírání jen na to, na co myslel celý život: na peníze. Posledními silami uvolnil klíč ze šňůrky, kterou nosil na krku, pokynul služce, ukázal na truhlu vedle svého lůžka a rozkázal, aby mu velký měšec s penězi položila do rakve.

V nebi pak spatřil dlouhý stůl, na kterém byla ta nejvybranější jídla. Zeptal se nebeského prodáváče: „Řekni, co stojí chléb s lososem?“ „Jeden groš,“ zněla odpověď. „A sardinka?“ „Také tolik.“ „A co paštika?“ „Všechno za jeden groš.“

Spokojeně se zašklebil. Jak laciné, pomyslel si, jak nádherně laciné! A nabral si celý talíř. Když však chtěl zaplatit jedním zlaťákem, prodáváč si minci nevzal. „Člověče,“ řekl a potřásl hlavou,

„málo ses v životě naučil!“ „Co to má znamenat?“ divil se boháč. „Nesou mé peníze dost dobré?“ Nato uslyšel odpověď: „My tu bereme jen peníze, které člověk rozdál.“

Kde může být také „doma“

Mezi mými dobrými přáteli je paní, která byla v minulosti žalářována pro víru v Boha. Byla umístěna do cely s nešťastnou ženou, zavřenou za to, že kradla. Proto naslouchala útěšným slovům oné paní, která s ní obývala celu, s nadějami pro lepší život, až bude propuštěna. Stalo se, že byla předvolána k dlouhému výslechu. Když se vrátila, vrhla se své nové přítelkyni do náruče s pláčem. Vydechla s úlevou: „To jsem ráda, že jsem zase doma!“

Miroslav Matouš

„Dobrý den, pane faráři, měl byste na mě, prosím, chvilku čas?“

„Ale jistě, Roberte, co bys potřeboval?“ Věděl, že Robert chodí k sestře katechetce Martině do kroužku náboženství ve škole – i když dnes se tomu říká etická výchova – ale na faře ho ještě neviděl. „Pojď dál a posaď se. Nemáš chuť na čaj?“

Chlapec zavrtěl hlavou a váhavě začal: „Už nějakou dobu mi vrtá hlavou jedna věc. Jak je to s tím Duchem svatým? Když jsme si povídali o letnicích, byl to hukot jako vichr, ohnivé jazyky, musel to být asi pořádný nářez. Na druhou stranu u Elijáše to bylo naopak – ani zemětřesení, ani oheň, ani vítr, ale tichý hlas. Jak se v tom má člověk vyznat, jak to má poznat? A kdo mi to vlastně může říct s jistotou?“

„A koho ses zatím na to ptal?“

„No, probírali jsme to dlouho s klukama, co taky chodí na náboženství, ale nic moc jsme nevymysleli. Jen jsme si říkali, že dneska už se to určitě neprojevuje tak dramaticky, možná, že už Duch na lidi vůbec nesestupuje? Martina nám řekla, že je to někdy opravdu těžké poznat a prý se i stává, že lidi považují nebo vydávají za Ducha něco jiného, své vlastní nápady. To je právě to, co mi dělá starost. Máma mi s těmahle věcmi ale moc nepomůže a babička mě poslala za vámi.“

„Máte pravdu, ty i Martina. Je to někdy těžké poznat. Já na to znám jediný recept. Neptej se lidí – ani já, i když jsem duchovní, ti nemůžu s jistotou říct, co je z Ducha svatého a co ne. Jediný, od koho se to může dozvědět, je Duch sám. Ptej se jeho. Víš jak, že ano? V modlitbě. Nemusí ti odpovědět hned, může to trvat delší dobu, ale kdo je trpělivý, odpovědi se jistě dočká. A to může být i určité vodítko u druhých lidí – když vidíš, že jsou opravdu věřící a upřímně se modlí, pak to zřejmě myslí poctivě. Navíc takoví jsou většinou velmi opatrní s tím, aby něco označovali za zaručeně Boží vůli. Věř mi, tenhle problém trápí i mnohé dospělé. Každopádně mě moc těší, že o tom přemýšlíš.“

„Takže říkáte, že se mám modlit? Nejsm si ale jistý, že to umím správně.“

„Pokud jsi upřímný a soustředěný, pak jsi určitě na správné cestě. Neboj, Bůh si to sám přebere!“

Jana Krajčíříková

1. Po-moz mi, můj Pa - ne, a - bych ne - žil pla - ně,

a - bych ne - žil pla - ně tam, kde chceš mne mít.

2. Pomoz, Pane milý, abych měl dost síly,
abych měl dost síly bližním odpustit.

3. Pomoz, když se bojím, ať vždy pevně stojím,
ať vždy pevně stojím tam, kde nutný jsem.

4. Pane, slyš mé přání, vzdal vše, co mi brání,
vzdal vše, co mi brání být tvým člověkem.

**Blahopřejeme výhercům
Soutěže o tři knihy
z březnového čísla
(tajenka: Vzkříšený Pán):**

**Daniela Vlková z Kuřimi,
Aneta Jirsová z Roudného
a Johanka Kalenská
z Tachova**

Milé děti,
moc vám všem děkujeme za vaše obrázky! Tentokrát se ještě vrátíme k velikonočním událostem, které nám připomíná moc hezká koláž modlitby v Getsemane a scéna Ježíšova zjetí - obě díla vytvořily společně děti z Příbrami. Modlitbu v Getsemanské zahradě a spící učedníky nám také krásně nakreslila šestiletá Johanka Kalenská z Tachova. Už se moc těšíme na vaše další dílka!

Vaše redakce

